

Spisovatel od vedle

Někdy to tak je. Potkáváte se na chodníku, na chodbě paneláku, bavíte se a vůbec vás nenapadne, že si povídáte s někým, jehož knížky o motocyklech a závodění znáte. A nebyť jeho kladné reakce na článek o závodníkovi Petru Kovářovi v ÚZ, asi by to tak zůstalo i v případě pana Jiřího Wohlmutha. Nejdříve jsme si napsali, pak zavolali a nakonec se sešli k rozhovoru. Usedám ke stolu vybaven již základními informacemi a přemýšlím nad první otázkou. Chvilí si povídáme, až mi sama přišla na jazyk.

Jak vás napadlo psát knížky?

Začal jsem nejdříve psaním článků. Koupil jsem si časopis „Motoristická současnost“ a byla v něm spousta chyb. Odborných, ne gramatických. Tak jsem o tom napsal panu šéfredaktorovi Miloši Kovaříkovi (mimochodem také z Újezda). Ten mi odpověděl, ať tedy napíši něco sám, že si o tom pak popovídáme. Takhle vznikl můj první článek (pozn. o závodech Formule 1) v roce 1974 a od té doby jsme několik let spolupracovali. Později jsem dostal i nabídku na trvalou práci v redakci, ale odmítl jsem.

A v roce 1981 mi vyšla první publikace „Svět velkých cen“, její druhé vydání pak v roce 1984. Pravidelnému psaní knížek se ale věnuji až od publikace „Kniha motocyklových závodů“ vydané v roce 1998.

Psaní do časopisů jste tedy pověsil na hřebík?

Na nějaký čas ano, ale v současnosti už 15 let rediguji čtvrtletník „Veterán“, což je zpravodaj závodníků – veteránů, spolupracoval jsem s časopisem „Motor Journal“ a na encyklopedii motosportu „Století rychlosti“.

Také jste přišel na jednu kuriozitu, související se vznikem populárního závodu o Velkou cenu Československa.

Na přípravě knihy „Velká cena Československa“ jsem spolupracoval s profesionálním novinářem Pavlem Novotným a vypátrali jsme, že oblíbený závod má počátky spojené s Prahou, ne s Brnem. První dva ročníky se jely už v roce 1928 a 1929, a to na kbelském a zbraslavském okruhu, což je téměř zapomenutá skutečnost.

Když se dívám na vaše první články a knížky ze 70. a 80. let, kde jste sbíral všechny ty informace a výsledky soutěží v zahraničí?

Nebylo to jednoduché, objednat si něco v zahraničí nešlo. Pomáhal jsem si, jak to jen šlo, včetně známostí v zahraničí.

Část vašich knih se věnuje i historii motocyklových závodních okruhů v ČR podle krajů. Dva kraje jsem ale ne našel?

Máte pravdu. Východočeský kraj už míří do tisku a Jihočeský mám sepsaný. Záleží ale na vydavateli, kdy jej vydá.

Jsou mezi vašimi knížkami nějaké výrazné odlišnosti?

Jiné jsou všechny ty, které se věnují konkrétnímu stroji. Například Jawa 500, Jawa 50 Pionýr, Jawa kývačka atd. Přímo raritní byla publikace pro firmu FPOS v Ústí nad Orlicí o závodních motocyklech FGR, které vyrábí.

O těch jsem nikdy neslyšel.

Nejste jediný, ale když ty stroje vidíte, vůbec vás nenapadne, že něco takového se vyrábí u nás. Navíc jsou schopné konkurovat světovým značkám. Člověk u toho vždycky smutně zavzpomíná na slávu značek Jawa a ČZ.

Vy ale nemáte publikace jen o motocyklech...

Pět je hlavně o historii Prahy z pohledu železnice. Ono to ale souvisí se stavebnictvím, což byla moje celoživotní profese

Jiří Wohlmuth je jeden z našich největších odborníků na železnici a největší na motosport. Pochází ze Semil, studium mu nikdy nedělalo potíže. V mládí se věnoval i atletice a dodnes je jeho sprinterský čas 10,9 sek. v běhu na 100 m považován za hvězdný. Vystudoval dopravní fakultu v Žilině, 50 let už ale žije v Praze, z toho 40 let na sídlišti Rohožník. Když právě nepíše, prochází se rád lesem a také se rád projede na kole třeba jen do Klánovic. Napsal tři desítky knih, má jednu dceru a užívá si zaslouženě penze.

u „Správy přestavby železničního uzlu Praha“, kde jsem od roku 1971 působil jako stavební inženýr nebo dozor.

Konkrétně?

Například na třetím Vinohradském tunelu nebo tunelu Vepřek u Kralup nad Vltavou, který byl u nás poprvé ražený novou, rakouskou metodou.

Měl jste velkou zodpovědnost nad spoustou náročných a složitých železničních staveb. I proto jste se zúčastnil světového kongresu o tunelech? Jako projev uznání?

Nevím, zda šlo o projev uznání, to vědí jiní. Dělal jsem prostě svoji práci rád, dávala mi smysl. Je ale pravda, že jsem byl na odborný kongres v Istanbulu v roce 2005 opravdu vyslán.

Vaše jméno jsem zaznamenal i u staveb na Pražském hradě. To je shoda jmen?

Není, jde skutečně o dávného prapředka Bonifáce Wohlmutha (pozn. někdy se uvádí jen Wolmut nebo Wohlmuth). Byl architektem a stavitelem na dvoře Ferdinanda I. Podílel se na kruchtě chrámu sv. Víta, míčovně Pražského hradu, přestavbě Arcibiskupského paláce nebo třeba na stavbě letohrádku Hvězda.

Takže stavitelství je u vás rodovou záležitostí. Co vaše dcera?

Vypadá to tak. Dcera taky pracuje ve stavebnictví. Ale nepíše. Jen faktury (pozn. zasmáli jsme se). Alespoň zatím...

V čem je podle vás jiné psaní knížek a článků dnes oproti době vašich počátků?

Nejvíc vnímám, že první „rukopisy“ jsem psal na standardním psacím stroji a ty jsem nosil do redakce či nakladatelství někomu konkrétnímu. Dnes píšou na počítači, sepsané odešlu mailem a vlastně ani neznám lidi, kteří mé dílo pak čtou. Je to takové odosobněné.

Dopili jsme pívko, poděkoval jsem za rozhovor, rozloučili jsme se a já si při cestě domů říkal, kolik známých a zajímavých osobností ještě Újezd ukrývá, o nichž nevíme, že žijí mezi námi.

Petr Duchek